

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 242/03-32

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu Eduarda Bárányu a zo sudcov Juraja Babjaka a Ľubomíra Dobríka vo veci sťažnosti Ing. J. H., bytom B., zastúpeného advokátkou JUDr. E. K., Advokátska kancelária, B., pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 176/99 na neverejnom zasadnutí 18. februára 2004 takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 176/99 **p o r u š i l** základné právo Ing. J. H. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Ing. J. H. **p r i z n á v a** primerané finančné zadosťučinenie v sume 45 000 Sk (slovom štyridsaťpäťtisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Žilina **p o v i n n ý** vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Žilina je p o v i n n ý zaplatiť náhradu trov konania Ing. J. H. v sume 8 796 Sk (slovom osemtisícšesťdesiatšesť slovenských korún) na účet jeho právnej zástupkyne advokátky JUDr. E. K., Advokátska kancelária, B., do pätnástich dní od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Sťažnosti Ing. J. H. vo zvyšnej časti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 242/03-14 z 22. októbra 2003 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na konanie sťažnosť Ing. J. H., bytom B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. E. K., Advokátska kancelária, B., pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 176/99. Právna zástupkyňa sťažovateľa jeho sťažnosť doplnila na základe výzvy ústavného súdu podaním zo 6. októbra 2003.

Vo svojom podaní sťažovateľ uviedol, že 5. augusta 1998 podal na Krajskom súde v Žiline (ďalej len „krajský súd“) žalobu o určenie neplatnosti dohôd o pracovnej činnosti a manažérskych zmlúv proti firme VÚTCH – CHEMITEX, spol. s r. o., so sídlom J. Milca 8, Žilina (ďalej len „žalovaný“), ktorá bola na tomto súde vedená pod sp. zn. 19 Cb 676/98. Krajský súd sťažovateľovi na základe jeho podnetu listom z 8. apríla 1999 oznámil, že predmetná vec bola 22. januára 1999 odstúpená z dôvodu vecnej príslušnosti na prejednanie a vybavenie okresnému súdu. V nasledujúcom období až do dňa podania sťažnosti ústavnému súdu, teda už vyše štyroch rokov a šiestich mesiacov, nebol podľa sťažovateľa

okresným súdom v predmetnej veci vykonaný žiadny úkon. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti sa sťažovateľ domnieva, že jeho základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy bolo porušené nečinnosťou okresného súdu. Podľa sťažovateľa v prípade včasného prerokovania tejto veci na okresnom súde by sa bol mohol on sám účinne vyjadriť k rozhodnutiu ostatných spoločníkov predmetnej spoločnosti, čím by neprišlo k zásahu do majetku spoločnosti, a tým aj k zásahu do jeho majetku. Nečinnosťou okresného súdu mu podľa jeho tvrdenia boli upreté jeho „základné práva ako spoločníka a ohrozené jeho vlastnícke a majetkové práva v predmetnej spoločnosti, pričom musel strpieť konanie konateľov spoločnosti, s ktorým nesúhlasil bez možnosti účinne sa brániť proti nemu“.

Na základe vyššie uvedených skutočností sťažovateľ vo svojom podaní zo 6. októbra 2003 žiadal, aby ústavný súd nálezom rozhodol, že: „*Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovuje, že Okresný súd Žilina v konaní vedenom pod spis. zn. 8 C 176/99 porušil svojou nečinnosťou právo navrhovateľa, Ing. J. H. priznané čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov.*

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva navrhovateľovi, Ing. J. H. z dôvodu pretrvávajúcej právnej neistoty spôsobenej nečinnosťou Okresného súdu v Žiline v tomto konaní finančné zadosťučinenie vo výške: =320 000,- Sk ako náhradu nemajetkovej ujmy, ktorú je odporca povinný navrhovateľovi zaplatiť do 2 mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky.“

Vo svojom podaní sťažovateľ zdôvodnil požadované finančné zadosťučinenie pretrvávajúcou právnou neistotou spôsobenou nečinnosťou okresného súdu.

Sťažovateľ ústavnému súdu predložil taktiež fotokópiu svojho listu z 5. mája 2003 (doručeného okresnému súdu 13. mája 2003) preukazujúceho využitie účinného právneho prostriedku nápravy vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, a to sťažnosti na prietahy v konaní v zmysle § 17 zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov.

Listom z 25. novembra 2003 právna zástupkyňa sťažovateľa ústavnému súdu na základe jeho výzvy oznámila, že súhlasí s tým, aby ústavný súd v zmysle § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednania predmetnej veci a súčasne doplnila zdôvodnenie výšky sťažovateľom požadovaného finančného zadosťučinenia, ktorá je podľa nej ovplyvnená nielen dĺžkou zbytočných prietáhov v konaní – nekonaním príslušného súdu, ale aj závažnosťou problematiky merita veci uplatnenej na príslušnom súde v uvedenom prípade.

Na základe výzvy ústavného súdu z 19. novembra 2003 sa k sťažnosti sťažovateľa vyjadril podaním sp. zn. Spr 3520/03 z 29. decembra 2003 aj okresný súd prostredníctvom svojho predsedu, ako aj vo veci konajúcej sudkyne.

V úvode svojho vyjadrenia vo veci konajúca sudkyňa opísala chronologicky priebeh konania v predmetnej veci. Ako vyplýva z ďalšieho obsahu tohto podania sama považuje za nesporné, že v tomto konaní došlo k prietahom vo vybavovaní veci, ktoré však podľa nej neboli subjektívneho charakteru. V nasledujúcom texte k veci ďalej uviedla, že *„Napriek tomu, že Ústava SR vo svojom článku 42 ods. 2 garantuje občanom SR prerokovanie veci na súde bez zbytočných prietáhov, orgány štátnej správy súdov, ktorými sú v zmysle zákona č. 80/1992 Zb. v platnom znení Ministerstvo spravodlivosti SR, predsedovia a podpredsedovia okresného a krajského súdu, dlhodobo na tunajšom súde nevytvárali sudcom podmienky na riadny výkon súdnictva, najmä čo sa týka personálneho obsadenia a technického vybavenia súdu“*. Vo svojom vyjadrení vo veci konajúca sudkyňa argumentuje aj personálnymi problémami vzniknutými na okresnom súde po 1. januári 1997, keď z okresného súdu odišlo naraz osem sudcov. Podľa jej názoru aj napriek skutočnosti, že sa situácia na okresnom súde zlepšila v personálnom obsadení, ako aj v jeho technickom vybavení, *„(...) kvantum sporov z minulého obdobia je možné rozhodovať len postupne v poradí ako došli na súd, s prihliadnutím na veci prednostné – výživné, veci osobného stavu, náhrady škody a pracovné. (...)“* V závere tohto vyjadrenia vo veci konajúca sudkyňa uviedla, že: *„Za takéhoto stavu preto nie je možné ani pri najlepšej vôli sudcu konať vo všetkých veciach priebežne. Na túto skutočnosť som niekoľkokrát*

upozorňovala aj predsedu súdu, aj on však môže riešiť situáciu len s prihliadnutím na zachovanie princípu zákonného sudcu a možnosti súdu.“

Predseda okresného súdu vo svojom stanovisku okrem toho, že súhlasil s upustením od verejného ústneho pojednávania v predmetnej veci, uviedol, že „(...) Zo stanoviska sudkyne je zrejmý subjektívny pohľad a zo spisu objektívny. Z nich je zrejmé, že k prietahom prispel aj účastník svojimi podaniami, ktoré bolo potrebné procesne riešiť“.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania, ako aj z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania v predmetnej veci.

Žalobou z 5. augusta 1998 doručenou krajskému súdu 10. augusta 1998 sa sťažovateľ (jeden zo spoločníkov žalovaného) domáhal proti žalovanému určenia neplatnosti dohôd o pracovnej činnosti a tzv. manažérskych zmlúv uzavretých medzi žalovaným a ostatnými spoločníkmi žalovaného 1. decembra 1996. Krajský súd predmetnú vec vedenú pod sp. zn. 19 Cb 676/98 postúpil listom z 15. januára 1999 okresnému súdu „*podľa § 104a ods. 2 O. s. p. z dôvodu vecnej nepríslušnosti*“. Okresnému súdu bol spis doručený 25. januára 1999. Spis bol prevedený do registra „C“ (sp. zn. 8 C 176/99) 2. februára 1999.

Predseda senátu uložila 18. novembra 2002 súdnej kancelárii zaslať žalobu žalovanému na vyjadrenie (v lehote 15 dní). Výzva bola vypravená 28. novembra 2002. Žalovaný sa k žalobe vyjadril prostredníctvom právnej zástupkyne podaním zo 14. decembra 2002 doručeným okresnému súdu 19. decembra 2002.

Pokynom súdnej kancelárii z 19. septembra 2003 uložila predsedníčka senátu predvolať účastníkov konania na pojednávanie, ktorého termín vytýčila na 20. október 2003.

Podaním z 2. októbra 2003 doručeným okresnému súdu 7. októbra 2003 navrhol sťažovateľ pristúpenie ďalších subjektov (fyzických osôb) do konania na strane žalovaného, ako aj doplnenie dokazovania vo veci samej.

Na základe uvedenej skutočnosti rozhodla predsedníčka senátu 9. októbra 2003 o zrušení stanoveného termínu pojednávania a uložila upovedomiť o tom účastníkov konania.

Uznesením č. k. 8 C 176/99-64 z 20. októbra 2003 okresný súd pripustil pristúpenie sťažovateľom navrhnutých osôb do konania na strane žalovaného. Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 19. novembra 2003.

Podaním z 20. októbra 2003 doručeným okresnému súdu 27. októbra 2003 sťažovateľ navrhol, aby okresný súd zadovážil sťažovateľom označené dôkazné prostriedky a upravil (upresnil) žalobný návrh (petit).

Predsedníčka senátu uložila 2. decembra 2003 súdnej kancelárii zaslať žalobu na vyjadrenie (v lehote 15 dní) žalovaným, ktorých pristúpenie do konania okresný súd pripustil, a vyzvať žalovaného v prvom rade (obchodnú spoločnosť VÚTCH – CHEMITEX, s. r. o., J. Milca 8, Žilina) na predloženie listín podľa návrhu sťažovateľa v podaní z 20. októbra 2003. Úprava bola súdnou kanceláriou zrealizovaná v ten istý deň.

III.

1. Podľa ustanovenia čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy: „Každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietahov (...).“

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želaného stavu, t. j. stavu právnej istoty,

dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Preto na splnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet (I. ÚS 10/98).

Otázku existencie zbytočných priet'ahov v konaní, a tým aj porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy skúma ústavný súd vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu podľa právnej a faktickej zložitosti veci, podľa správania účastníka konania a spôsobu, akým v konaní postupoval súd (napr. II. ÚS 74/97, I. ÚS 70/98). Tieto tri kritériá zohľadňuje pri namietanom porušení práva na prerokovanie veci súdom v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) aj Európsky súd pre ľudské práva v Štrasburgu (III. ÚS 111/02, III. ÚS 29/03).

A) Predmetom posudzovaného konania pred okresným súdom je žaloba v pracovnoprávnej veci týkajúca sa určenia neplatnosti dohôd o pracovnej činnosti. Z obsahu súdneho spisu, z vyjadrení sťažovateľa a okresného súdu ani z nimi predložených na vec sa vzťahujúcich listín ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť svedčiacu o osobitnej právnej zložitosti veci, avšak po skutkovej stránke možno konštatovať, že v danom prípade ide o vec skutkovo zložitú, vyžadujúcu si vykonanie rozsiahlejšieho dokazovania, ktoré môže spôsobiť predĺženie konania. Spomínaná skutková zložitosť veci však nemôže ospravedlniť nečinnosť okresného súdu v konaní o žalobe sťažovateľa.

B) V správaní sťažovateľa ako účastníka konania ústavný súd nezistil žiadne okolnosti, v dôsledku ktorých by mohlo dôjsť k závažnejšiemu spomaleniu postupu súdu v predmetnom konaní. Ústavný súd sa po preskúmaní súdneho spisu nestotožnil s názorom predsedu okresného súdu, ktorý vo svojom stanovisku konštatoval, že k priet'ahom prispel aj účastník konania „*svojimi podaniami, ktoré bolo potrebné procesne riešiť*“. V danom prípade procesnými úkonmi sťažovateľa neboli odstraňované nedostatky v predpokladoch prípustnosti konania a rozhodovania vo veci samej, t. j. nedostatky procesných podmienok konania. Na strane okresného súdu teda neexistovali zákonné prekážky jeho postupu v predmetnom konaní. Aj keď o procesných úkonoch sťažovateľa spočívajúcich v návrhu na rozšírenie okruhu žalovaných subjektov (podaním z 9. októbra 2003) a v návrhu na

úpravu žalobného petitu (podanie z 27. októbra 2003), teda o jeho návrhoch na zmenu žalobného návrhu, musí v zmysle § 95 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku rozhodnúť okresný súd, uvedené úkony môžu mať vplyv na úspešnosť žaloby v predmetnej veci, ale ich vykonanie, resp. nevykonanie účastníkom konania nevytvára pre okresný súd prekážku, ktorá by mu bránila v jeho ďalšom postupe v konaní. V závere je potrebné uviesť, že ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že za neodstránenie stavu právnej neistoty v dôsledku uplatnenia procesných práv účastníka konania neznáša zodpovednosť oprávnená osoba, ale zodpovednosť v takom prípade nemožno pripísať ani štátnemu orgánu konajúcemu vo veci (II. ÚS 52/99). V súlade s touto judikatúrou preto dobu potrebnú na rozhodnutie o sťažovateľom uplatnených procesných právach nezapočítal do doby zbytočných prieťahov v konaní okresného súdu. Vzhľadom na množstvo a charakter sťažovateľom vykonaných procesných úkonov však možno konštatovať, že tieto nemohli spôsobiť podstatnejšie predĺženie konania v predmetnej veci.

C) Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v uvedenom konaní došlo k zbytočným prieťahom, bol postup okresného súdu v predmetnej veci.

Ústavný súd zistil dlhé obdobia nečinnosti v postupe okresného súdu, ktoré mali výrazný vplyv na doterajšiu dĺžku konania. Prvé obdobie nečinnosti okresného súdu trvalo viac ako tri roky a deväť mesiacov, teda od doručenia spisového materiálu v predmetnej veci okresnému súdu 25. januára 1999 až do 18. novembra 2002, keď vo veci konajúci sudca nechal zaslať žalobu sťažovateľa na vyjadrenie žalovanému. Požadované vyjadrenie žalovaného bolo okresnému súdu doručené 19. decembra 2002. Okresný súd však v predmetnej veci urobil ďalší úkon až po uplynutí deviatich mesiacov, keď 19. septembra 2003 vytýčil termín pojednávania vo veci. Nečinnosť okresného súdu vo vyššie označených obdobiach bez toho, aby jeho postupu bránila zákonná prekážka, je potrebné považovať za zbytočné prieťahy v konaní v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd konštatuje, že konanie, ktoré je predmetom posúdenia, trvá na okresnom súde už viac ako päť rokov. Z uvedenej doby prevažnú časť (takmer štyri roky a šesť

mesiacov) tvoria obdobia, v ktorých dochádzalo k zbytočným priet'ahom v konaní v dôsledku nečinnosti okresného súdu.

Vzhľadom na stav konania prezentovaný urobenými procesnými úkonmi vo veci, dĺžku konania vo veci, ako aj doterajšiu judikatúru ústavného súdu, v ktorej vyslovil, že otázka množstva vecí, personálne a organizačné problémy súdu nie sú v zásade ústavne významné pre posúdenie toho, či došlo k zbytočným priet'ahom v konaní (III. ÚS 14/00), argumenty vo veci konajúcej sudkyne súvisiace s veľkým nápadom vecí, ako aj s personálnymi problémami ústavný súd nemohol akceptovať.

S ohľadom na vyššie uvedené nemožno dobu predmetného konania vedeného na okresnom súde považovať vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy za ústavne akceptovateľnú. Ústavný súd preto dospel k záveru, že uvedené právo s'ťažovateľa bolo porušené.

2. S'ťažovateľ vo svojej s'ťažnosti žiadal aj o priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 320 000 Sk z dôvodu nemajetkovej ujmy, ktorá mu bola spôsobená pretrvávajúcou právnou neistotou spôsobenou nečinnosťou okresného súdu.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie s'ťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa ustanovenia § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa s'ťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Podľa ustanovenia § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde má primerané finančné zadosťučinenie povahu náhrady nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch.

Pretože porušenie základného práva sťažovateľa, ktoré ústavný súd zistil, nemožno napraviť obnovením stavu pred jeho porušením a výrok ústavného súdu deklarujúci toto porušenie nemožno vzhľadom na okolnosti prípadu považovať za dostatočnú a účinnú nápravu, priznal ústavný súd sťažovateľovi primerané finančné zadost'učinenie.

Ústavný súd považoval v tomto prípade za primerané priznať sťažovateľovi sumu 45 000 Sk. Táto suma zohľadňuje s prihliadnutím na predmet konania okresného súdu dĺžku zbytočných priet'ahov v tomto konaní (štyri roky a šesť mesiacov) a s nimi spojenú nemajetkovú ujmu sťažovateľa.

Pri určení výšky primeraného finančného zadost'učinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza Európsky súd pre ľudské práva, keď priznáva spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 dohovoru so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Súčasne sa pritom riadil úvahou, že cieľom primeraného finančného zadost'učinenia je zmiernenie nemajetkovej ujmy, nie prípadná náhrada škody (II. ÚS 58/02, III. ÚS 111/02).

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti ústavný súd vo zvyšnej časti uplatnenému primeranému finančnému zadost'učineniu v návrhu sťažovateľa nevyhovel.

3. Sťažovateľ prostredníctvom svojej právnej zástupkyne žiadal priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom vo výške 8 796 Sk pozostávajúcich z dvoch úkonov právnej služby v uvedenom konaní (príprava a prevzatie zastupovania a písomné podanie na súd) vyčíslených ako jedna tretina výpočtového základu za dva úkony právnej služby 2 x 4 270 Sk a paušálnej náhrady hotových výdavkov 2 x 128 Sk v zmysle ustanovení § 13 ods. 8 v spojení s § 1 ods. 3 a § 19 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška č. 163/2002 Z. z.“).

Ústavný súd pri rozhodovaní o trovách požadovaných právnu zástupkyňou sťažovateľa vychádzal z ustanovenia § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého

ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Podľa ustanovenia § 13 ods. 8 vyhlášky č. 163/2002 Z. z. ak predmet sporu nie je ocniteľný peniazmi, odmena za jeden úkon právnej služby je jedna tretina výpočtového základu.

Predmet konania - ochrana základných ľudských práv a slobôd - je v zásade nevyjadriteľný v peniazoch a je nezameniteľný s primeraným finančným zadost'učinením, ktoré predstavuje náhradu nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch (III. ÚS 29/03, III. ÚS 34/03).

Podľa § 1 ods. 3 vyhlášky č. 163/2002 Z. z. výpočtovým základom je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok predchádzajúceho kalendárneho roka.

Podľa oznámenia Štatistického úradu Slovenskej republiky za prvý polrok 2002 dosahovala priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky výšku 12 811 Sk.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti ústavný súd priznal právnej zástupkyňi sťažovateľa náhradu trov konania spolu vo výške 8 796 Sk v súlade s platným právnym predpisom.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. februára 2004